

La Rambla

Any I Dissabte, 11 juny 1932 Núm. 6 Preu: 25 cèntims
Romanticisme : Art : Política : Humor : Ciutadania : Maquiavelisme : Esport : Literatura : Xistologia : Feminisme : Grimègia : Etc.

Ja som
"región
autónoma"
Tira peixet !!

Fi de curs

La Normal i l'Institut, tanquen

Primavera

Enguany, la Primavera ha vingut amb retràs, com el vulgar carrilet de Palamós, però, tanmateix, ha arribat carregada de flors, de cants i rialles...

Les nostres donetes, que ja fa dies llueixen els seus transparents vestits, aferrades a l'oficialitat del calendari i tot preparant el «maillot», es daleixen per deambular per les «nostres» platges i entregar-se al flirt marítim amb aquella elegància innata i carregada de seny que té la dona gironina.

Primavera, àlgid moment de tota cosa certa. Tu ets qui fa que les dones siguin encara més belles.

Tu ets qui ens omplenes de flors, de colors, de cants d'ocells, de rialles d'infants...

Primavera, tens nom de dona, perquè com ella ets formosa i ens omplenes d'optimisme encara que a vegades fas una trapacera de nena mimada i enjagues una pedregada que ens fa quedar parats.

Primavera, que desfàs les poncelles de les roses que es mostren temorenques.

Primavera, que portes als gràcils rostres de les nostres dametes, les rialles, clares i sonores, de la joventut triomfant

Primavera, infantesa de l'any.

Primavera, que acull les rotllanes de sardanes per les nostres places; Primavera volguda, Primavera gentil: Benvinguda sies, i, si pot ésser, no riguis tant l'any vinent.

Som a fi de curs i les portes de la Normal es tanquen.

Ja no veurem aquells grups de normalistes per les nostres places i pels nostres carrers.

Ja no sentirem aquell esclat de rialles juvenils que com flors de flaires esquisides envaïen la nostra ciutat.

L'Institut tanca, i les belles estudiantes forasteres retornaran a les seves llars, ferides, potser, per la sageta de Cupidell, que, entremaliat com sempre, les haurà fet víctimes dels seus trets.

La Normal tanca, i les normalistes de la nostra ciutat, buscaran el repós—ben merescut, és clar!—per les nostres platges i per les nostres muntanyes, sentint, potser, un punt de melangia per aquelles hores que entre lliçó i lliçó sentien la paraula galant d'un company enamoradís.

La Normal tanca, i els jovincels—mestres de demà—també sentiran la punyent ferida de l'ostracisme, al no trobar-se acompanyats de la gentil presència d'uns ulls femenins, d'unes boques rojes i aperitives com una flor esclatant...

La Normal tanca i en les pesantes hores estiuenques, la visió de les normalistes no els abandonarà.

Recordaran la Josefina Durant, 14 anys i fabricant de versos al por major i que fins conten s'en va dedicar un a ella mateixa i que està pesada per culpa d'en Francesc Puig i de casa seva que no comporten l'idili.

La Maria Rahola que sospira per un escriptor del Banc Urquijo i que és la més castigadora de totes. Ha tingut 3 sobresalientes, caramba!

L'Annetta Poch, rossa, ulls blaus, que s'examina lliure del primer curs i que tot sovint aguanta la capa a la Josefina.

A la Sarita Balari, un dimo-

niet d'ulls grossos i negres, petiteta i bellugadissa que ja ha acabat.

La Concepció Horta, matriçula de tot, és tota una saviassa.

La Marsal d'Olot, que anava amb en Vinyes i han renyit.

La Tauler de la Bisbal que ara va amb en Vinyes.

A la Josefina Núñez, que està enamorada d'en Tarruella, amb un amor platònic i que com que a casa seva no ho volen tenen de mirar-se de lluny.

Isabel Los Arcos, rossa, primeta i molt quietona.

A la Florinda Reixach (nom mitjeval) morena i simpàtica.

La M.ª Teresa Valentí, rosseta i primeta com una flor delicada que s'ha examinat d'ingrés i ja comença a deixar-se rondar per un xicot llarg i prim, en Costa.

La Quimeta Sens, xicota de l'incommensurable Corredor P. H.

La Lutgarda Sunyer, que marxarà a Bescanó i enyorarà les nostres voltes on tantes passejades hi tè fetes amb la seva simpàtica amiga.

La Maria Lluisa Sunyer, que té una gran simpatia per Olot, pàtria del seu Romeu.

L'Ernestina, de Palamós, tan simpàtica com sempre.

Maria Rovira, festejant a en Fita i que suposem ens guardaran confits, quan sigui l'hora.

En recordaran tantes...

* *

La Normal i l'Institut tanquen, i els que no som estudiants també sentirem el buit que deixarà llur presència.

Però la recordança de les hores dolces ens donarà forces per esperar l'any vinent en que les belles normalistes i les gentils estudiantes de l'Institut tornaran com les orenetes per l'estiu.

Adéu, belles normalistes!

Adéu, formoses nenes de l'Institut!

I vosaltres, minyons que amb elles compartiu les hores d'estudi i les hores de gaudi, adéu també!

Fins l'any vinent!

A reveure!!!

LA REDACCIÓ

Grans Magatzems EL FARO

SECCIONS DE SASTRERIA A MIDA
CONFECCIÓ—CAMISERIA—COR-
BATERIA—GUARDAPOLS—GÈNE-
RES DE PUNT—BASTONS
PARAIGÜES, ETC., ETC.
PREUS INCREIBLES

Plaça República, 12 Ciutadans, 1
GIRONA

La Rambla de Girona

Redacció i Administració:
Ronda Ferran Puig, 7 - Girona

Subscripcions:
Girona: 1'50 ptes. trimestre
Fora: 6 ptes. any
Pagaments a la bestreta
Número solt: 25 cèntims

Romanticisme : Art : Política : Humor : Ciutadania : Maquiavelisme : Esport : Literatura : Xistologia : Feminisme : Grimègia : Etc.

A una devota

Molt seriosa, molt reposada, gairebé sempre vestida de fosc, amb la mantellina sota el braç, molt meditabonda mirant a terra, surt del carreró de darrera la farmàcia d'en Pauperes i adreça les seves passes de bona cristiana vers el Sagrat Cor, el Carme o el Mercadal. (Què més té?)

Amb reverència s'agenolla, fa la senyal de la creu i resa; un lleuger sospir surt del seu cor pur i immaculat d'hija a l'ensems que alçant els ulls suplicants vers la Imatge. Li demana misericòrdia i inspiració; misericòrdia per nosaltres pecadors i pels que fugen de la llum i viuen en tenebres; inspiració pels que deuriem acabar amb les desgràcies que ens assolen.

Oh!... Els teus ulls negres, en aquell moment—quan el teu esperit roman en èxtasi i el teu pensament infantívol s'eleva allà d'enllà—tenen quelcom de diví. Aleshores, volent ofegar els esclats de Natura, malgrat la sang roja de Carme, no s'assemblen a aquells altres ulls expressius de gitana que, segurament per no deixar endevinar el foc en que es voldrien consumir, s'esforcen en mirar a terra, quan passes molt seriosa, molt reposada, gairebé sempre vestida de fosc, molt meditabonda amb la teva mantellina de bona cristiana sota el braç...

FRANCISQUET

FÀBRICA D'EMBUTITS

Joan Serra Sabadí

ADREÇA TELEGRÀFICA: JOAN SERRA
TELÉFON 255

Barcelona, 11—GIRONA

A la colla del xocolata

Hem rebut una atta. carteta perfumada d'una damisella, de les que anaren a fer la berenada de xocolata, renyada amb tot detall en un dels nostres números passats, en la qual ens diu quelcom que a ben segur interessarà als nostres llegidors. Per tant, en el número pròxim—en aquests no hi ha temps—en donarem compte, com es mereix i a la vegada tindrem temps d'asse-

Els "líders" del "Partit Catalanista Republicà", a Girona

NICOIAU D'OLWER

El dia 26 d'aquest mes, vindran a Girona per tal d'assistir a la inauguració del nou local de Foment Catalanista Republicà, els senyors Nicolau d'Olwer, Bofill i Mates i Martí Esteve.

LA RAMBLA DE GIRONA, profundament catalanista i republicana, però al marge de tota actuació partidista i deslligada

BOFILL I MATES

completament de tota disciplina de partit, s'honora avui publicant la fotografia d'aquests homes que tantes proves han donat del seu catalanisme i republicanisme, amparats sempre sota la bandera liberal i democràtica.

Com hem dit, la inauguració del nou local de Foment Catalanista Republicà, tindrà lloc el dia 26 i per tal dia, s'ha organitzat un dinar al pati del Teatre Municipal, en el qual a l'hora dels parlaments, és permetrà la lliure entrada del

MARTÍ ESTEVE

públic perquè pugui oir els discursos.

Es de bon veure, que en aquests dies de fonda crisi catalanista, en que el perill de l'absorció espanyola es manifesta més forta que mai, els catalanistes donin proves de la seva vitalitat i s'organitzin en mires al pròxim futur que s'apropa ruplant de dubtes i temences.

Les nostres enquestes

Què li agrada més a la nena que més us agrada?

En el número vinent començarem a publicar les respostes rebudes

Per contestar les nostres enquestes cal solament enviar-nos la resposta dintre un sobre obert, franquejat amb 5 cèntims i, ultrà l'adreça de la nostra redacció, posar-hi «original per a la impremta». Pels de fora amb 2 cèntims n'hi ha prou.

AGENT DE LES MOTOS B. S. A.

ANDREU ALIU

Stock de l'anomenada bicicleta
ROYAL - CLEMS

Rambla Verdager, 16

GIRONA

TELÉFON 130

Ramblejant

(Vé de la pàgina 7)

grat el seu entusiasme per la bona grimègia i per la magnèsia efervescent, no ha pretès mai apartar-se del pur camí barrilaire, Esperem, doncs, que els nostres lectors perdonaran aquesta falta, del tot involuntària.

Lux, Lux, Lux,

Què volen dir aquestes paraules?

Doncs ben senzill; és el nom de la millor fotografia de Girona

Proveu-ho i ens donareu la raó.

RELOTGERIA

RIDAURA

EXTENS ASSORTIT EN RELLOTGES DE TOTA MENA

TALLER ESPECIAL DE REPARACIONS
Plateria, 10 GIRONA

Les alumnes de Casellas

Per excés d'original, no podem comentar degudament la vetllada d'ahir, la qual, podem avençar que fou un èxit de públic (i després en Sobre-qués dirà que no es pot omplir un local.)

Quant a Mestre Casellas, la nostra enhorabona ja que ahir ens donarem compte.

Hi han d'altres músics que a la nostra ciutat donen lliçons de Música. Cap però, com Casellas posseeix una cuina de noies rosses i brunes tan seleccionada com les Ridaura, Barnés, Vila i Viader; de cossos cimbrejants, esbelts com les Dalmau, Ordis, Güell i Roca; de dones del demà, en tota la seva plèthora de vida, com les Vancells, Cruz, Batlle, Saguer, Saderra, Guanter, Hernandez, etc...

Son les dots musicals de Caselles, les seves postures, o la seva veu atraient el que ha obrat el miracle? Què més té? el cert és que l'envuegem i fins al número pròxim.

TOMASET DEL RIC-RIC

De la Plaça del Vi, a la Cibeles

Un ratet de conversa amb el bon amic de Catalunya, senyor Royo Villanova

Ens devem als nostres llegidors—i a l'impressor, que té treballs per cobrar—i per ells—i per l'impressor—estem disposats a fer els més grans sacrificis morals, ja que no els podem fer materials.

Per tal d'agafar les informacions de la mateixa font, hem enviat el nostre redactor «Menargues» a Madrid i, des d'allà, amb tota la propietat que requereix un enviat completament especial, ens enviarà la impressió de tot quan d'interès passi a la *villa del oso y del madroño*.

Publiquem, avui, el primer article rebut i que fa referència als titulars del present article.

* * *

Trobem el nostre bon amic Royo Villanova, a l'Hall del «Palace», entre una colla de *correligionarios* de Valladolid que no fan altra cosa que badar amb les mitjes de seda de les alegres *señoritas de conjunto*—del conjunt del «Palace», s'enten!—i d'en Santaló i l'Estelric. Té la paraula en Santaló, que discuteix sobre la incompatibilitat que representa ésser diputat i dedicar-se a la cria dels cucs de seda.

Quan l'amic Santaló ens veu, deixa els cucs, ens allarga els braços pres de la més viva emoció i ens presenta a la tertúlia.

Passats els moments de les presentacions, procurem situar-nos i ens posem al costat del Royo Villanova amb l'intent de tenir un ratet de conversa amb aquest home que tant ha fet riure els catalans i que fins els morts dels nostres cementiris li enviaren unes cartes de felicitació per les tremendes—si senyors, tremendes!—campanyes pro unitat nacional.

Com aquell que no fa res. i amb la mateixa candorositat que preguntàrem què fan a l'Albèniz aquesta nit, enjagàrem les nostres preguntes:

—Y como es, Don Royo, que nos tiene tanta simpatia, a los catalanes?

—¡Hombre, usted dirá! Los españoles formamos una familia un poco rara, es verdad, pero una familia al fin, y no podemos dejar que un hermanito nuestro haga «la tonta» como dicen ustedes y quiera «jerin-garnos». Tenemos que «conlle-varnos mutuamente», como dijo Napoleón, y encauzar los sentimientos de este niño travieso que llamamos Cataluña. Debemos tener seny, que dicen ustedes.

—Está usted muy documentado sobre nuestro idioma.

—Idioma... No me fastidie, por Dios! A esto le llaman ustedes idioma?

—Don Royo!

—Don Cuernos!...

—Como usted quiera... ¿Y como empezó esta simpatia por nosotros?

—Voy a decirle. De la misma manera que nacen los afectos carnales, que no son lo mismo que los afectos carnívoros. Verá usted. Viajaba yo por la línea de Irún, cuando entré en conversación con un compañero de viaje catalán, viajante de tejidos de Sabadel y que conocía muy bien el paño. Me preguntó por mi profesión y le dije Catedrático. Ah ya!—contestó con aires de superioridad—Empleat vol dir. ¿Que le parece? ¿empleado yo! Había para arrojarlo por la ventanilla.

—Oiga don Royo; y cree usted que un Catedrático no es un empleado del Estado?

—Claro que no!

—Ah!

—No faltaria más! Empleat yo? Caramba con el catalancito de Sabadel!

—Y que le parece la actitud de la Cámara delante el Estatuto?

—Chiqué! Chiqué puro! mangoneos republicanos cortados con patrón del viejo régimen.

—!!!...!!!

—Todo está pasteado ya, pero no se reirán, no, nosotros

aguaremos el pastel y el gobierno...

—Saltará?

—Quien sabe, si Maura y Lerroux quieren...

—Y quien lo recogerá?

—Usted dirá, hombre. Tenemos muchas figuras inéditas aún en la República. Cambó...

—Com? que diu? Ay! perdón, que dice?

—Cambó, hombre! que no dudo se sacrificaría una vez más por Cataluña...

El cap ens ballava com els caballets de Sant Agustí,—dit sigui això sense irreverència perquè ens referim als de la Plaça—i tinguérem de fer un esforç per tornar en si. En Santaló i l'Estelric s'entretenien jugant a la morra davant la badoqueria dels de Valladolid i en Royo Villanova tot donant-nos un copet a l'espatlla va acomiadar-se de tots dient:

—Vamos señores, hasta otra y no le digo hasta mañana con música de la Dogaresa porque no está el tiempo para zarzuelas. Son tiempos de drama estos.

—I ca!—pensàrem nosaltres—de sainet i en prou feines!

MENARGUES

La Cibeles, primera setmana de Juny.

Nota per a l'administració: Envieu calés, queestic a la sopa i encara que hi ha el retrat d'en Llapisera, ací com a tot arreu, no és pot fer res sense el retrat en paper, en plata o en calderilla d'aquest senyor. Vale, ja ho crec si vale!

Del sopar a Valentí Castanys

Diumenge passat, a l'Hotel Orient de Barcelona tingué lloc el sopar d'homenatge a Valentí Castanys.

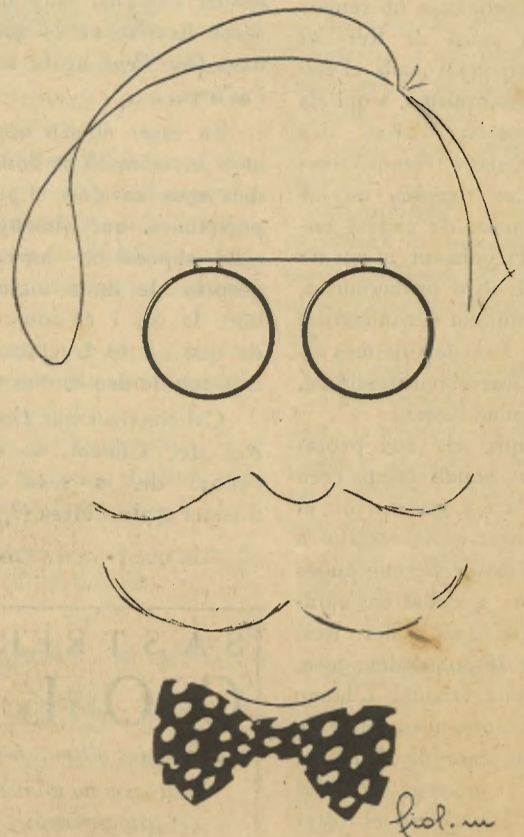
LA RAMBLA DE GIRONA i feu acte de presència i felicità una vegada més el nostra company.

Es digueren discursos, poesies i es feren jocs de mans a càrrec dels comensals.

L'orquestrina interpretà música clàssica: «El senyor Ramon enganya les criades» i «La Marieta de l'ull viu» i tothom desfilà satisfet amb ganes de repetir, l'any vinent.

Que així sigui.

Les lletres

Carles Rahola

Vides Heròiques

per Carles Rahola

En un bell volum, imprès als Tallers Gràfics de la Casa d'Assistència i Ensenyament, acaba de sortir el llibre esmentat.

Tot ell és un cant a les «Vides Heròiques» d'aquells valents que durant el segle XIX lluitaren amb fe indomable contra el despotisme d'una monarquia caduca i contra l'absolutisme carlí.

«Vides heròiques» és la narració biogràfica i amplament documentada d'uns temps, si no molt llunyans, força boirosos, degut a l'escassetat de documents als arxius oficials i

que ha obligat l'autor a documentar-se en biblioteques particulars extreient a la llum, una veritat històrica que estava destinada a desaparèixer.

L'estil de Rahola, rublert de verisme i emoció, fan del llibre, a l'ensem, que un document de gran valor, una obra literària molt estimable i que ens plau de remarcar.

Aquest treball obtingué el premi de mil pessetes ofert pel Comissari Delegat del Govern de la Generalitat a Girona, senyor Josep Irla, a la millor biografia històrica d'alguns dels homes de les comarques gironines que més varen distingir-se en defensa de la Llibertat i la República en el segle XIX.

CASA
Oriol Carbó

Quatre Cantons
GIRONA

CAMISERIA
SOMBRERERIA
CONFECIONS

Nova secció de sastreria
a mida, a càrrec del sastre
senyor CIURANA

Senyora!

FLAMISOL

és l'article més nou

Demani'l a

Casa REXACH

Rambla Llibertat, 26 GIRONA

El Rei del Ciment

Els protagonistes, un senyor Pérez, una mena de Rei del Ciment, empenyat amb el seu altíssim monarquisme, a qui els gironins venim patint des d'inil·lo *tèmpore* l'emmetzinament que es desprèn de les seves fàbriques de ciment enclavades il·legalment al cor de la ciutat. L'altre protagonista, un depuradíssim ex-industrial fuster que fou dels de més alt prestigi i solvència professional, dintre el gremi fusteril.

Com que els dos protagonistes en aquell temps eren veïns, heu's ací que un dia el Rei del Ciment envia «recado» a l'industrial fuster perquè pugés «ell mateix» a collar uns caragols fluixos d'un tauler. Res, es tractava de poquíssima cosa, qüestió d'uns minuts. L'home pujà al pis, dóna unes voltes de tornavís als caragols fluixos i Don Pepe, generós (?) vol pagar-li la feina, però el fuster de cap manera:

—Vol callar, Don Pepe...

Fugi home, però si no val la pena, no faltava més!

Però Don Pepe amb paraules d'opulent «generositat» insisteix de tal manera que, a l'últim, el patró fuster per acabar l'escena, para la mà i sense fixar-se en el que li donava Don Pepe, agafa les eines i se'n va.

En ésser al seu obrador, i amb la intenció de donar a un dels seus xavalets el parell de pessetones, que almenys—així calia suposar-ho—havia rebut després de tanta insistència, obre la mà i es dóna compte de que no es tractava de res més que de deu centimits...

Cal convenir que Don Pepe, Rei del Ciment, va estar a l'altura de la seva conegudíssima esplendidesa (?)

UN QUE LI VAREN CONTAR

SASTRERIA
COLL

Rebudes les últimes novetats
Preus que no admeten competència
CORT-REIAL, 3

Els cromos de xocolata i el periodisme

Hi ha una afició boja a col·leccionar cromos de xocolata Nestlé, fins al punt que els paquets de 25 cèntims hi ha cases que els venen ja a 30 precisament ara que els col·leccionistes estan a mitja col·lecció.

El bo del cas, és que l'afició no agafa solament els xics—cosa natural—sinó també els grans, havent entrat aquesta mania de ple al camp del periodisme. Bona prova d'això n'és el que ens contà un nostre amic, d'un gasetiller de *Diari de Girona* i empleat municipal. Aquest subjecte, pel que es veu és un fervent admirador dels dits cromos, dels quals en féu l'exaltació al nostre amic, en aquests mots:

—Però a vostè no li agrada aquests cromos? És possible que no faci la col·lecció? Fixi's que ben reproduïts estan aquestes vaques, cavalls, gossos i plantes; tota la flora i la fauna hi estan representades meravellosament. Què li sembla?

—Home...—féu el nostre amic, també pare de família, no gosant contradir-lo.

—Però, vostè sap la font de cultura que s'adquireix en *Mi Àlbum*?

I així per l'estil, intentà de convèncer el que no es donava per la pell.

Per la nostra part, (i com qui ho deixa caure només,) devem dir a aquest entusiasta col·leccionador de cromos, que amb 3 pessetes pot comprar una Història Natural, en la qual hi trobarà tots els animals i plantes de la Creació, i—si fa no fa—la mateixa xocolata que en els paquets de referència.

CISET

El senyor Narcís, divaga

No hi ha dubte. No cal donar-hi voltes. El vent que aixeca les faldilles de les nenes, ha d'ésser, forçosament, un vent «fresc».

No els sembla?

Les nostres enquestes

La vida anecdòtica

Coses de Samitier

ERA la primera Olimpíada en la qual Espanya prenia part. Samitier tenia la desgràcia de no conèixer el francès ni, és clar, molt menys, l'anglès i holandès. Amb tot i això, no passava dia que no comprés deu o dotze periòdics d'aquests països, en els quals es ressenyava els partits de l'Olimpíada. Ell no hi entenia ni una paraula. Però els comprava. Per aquest motiu, a Amberes li ocorregué un contratemps. Sortí, acompanyat de Sancho, a comprar uns segells de correu i, creient trobar-se a Espanya, es passaren tot un matí entrant arreu on veien un rètol que digués «Tabac», demanant amb gestos, segells de correus. Sort que una vegada en demanar-los i no ésser compresos, un comprador de tabac els cridà:

—No voleu pas dir segells?

Samitier contestà:

—Home, no ho sabem que a Amberes en diguessin segells dels «sellus» de correus!

JOSEP VINYALS

Pere Caimó

CAIMÓ és el cabdill del federalisme al Baix Empordà, l'heroi del 6 d'octubre de 1869, l'home íntegre i coratjós que quan convé, sap fer ofrena de la seva vida per al triomf de l'ideal. El seu rostre, de trets fermes sense duresa, revela una voluntat. Té remarcables condicions d'organitzador. És un home de pau que sap fer la guerra. I és també, davant el perill i la dissort, un estoic.

Nascut a Sant Feliu de Guíxols el 19 d'abril del 1819, passà part de la seva joventut a Puerto Rico, on s'havia traslladat la seva família per haver sofert revessos econòmics, i tornà el 1852 a Catalunya, amb una modesta fortuna, producte del seu honrat treball, establint-se a la seva vila, on va significar-se aviat per les seves idees avençades.

* * *

Caimó prestà nous serveis a la causa de la llibertat. Precursor de la República, treballà per consolidar-la un cop constituïda. Essent alcalde de San Feliu de Guíxols, el 1873, posà la vila en estat de defensa, i gràcies a les seves enèrgiques i encertades disposicions, els carlins desistiren d'atacar-la. Caimó armà i comandà set companyies de cent homes cada una. Les dones, entre elles la seva muller i les seves filles, donant exemple de coratge, ajudaren a fer municions. Les mans delicades no són per això les menys feineres en aquests casos. L'enemic, que tenia esment de tots aquests preparatius i sabia qui era en Caimó, no gosà acostar-se. La seva fúria es desfermà en alguns pobles indefensos.

Acabada la guerra civil i restaurada la monarquia, Caimó va ésser destituït del seu càrrec d'Alcalde i el general Martínez Campos va fer-lo agafar i conduir en un vaixell de guerra a Barcelona, on fou empresonat, primerament a les Dreçanes i després al castell de Montjuïc. Al cap d'algunes setmanes va ésser alliberat, però la seva llibertat fou limitada per l'exili, puix que hagué de romandre dos anys allunyat de les terres gironines. En tornar a la seva estimada vila Caimó ja no era ni ombra del que havia estat. L'home fort no havia pogut resistir tantes adversitats. Exhaust, sols va viure dos anys. El lluitador abatut s'extingia el 16 d'agost de 1878...

Es conten algunes anècdotes d'En Caimó, que revelen aquella energia que era un dels trets preeminents del seu caràcter. Durant la guerra, els carlins segrestaven els liberals rics de la Vall d'Aro. Una vegada que es varen apoderar d'alguns propietaris del poble de Santa Cristina, els parents i amics d'aquests se n'anaren tot seguit a consultar En Caimó. Ell, sense pensar-s'hi gaire, féu agafar els rics coneguts per llurs idees carlines i assabentà als segrestadors dels liberals que la mateixa sort que tinguessin aquests estaria reservada a aquells. Els carlins cuitaren aleshores a alliberar llurs víctimes i ja no hi hagué més segrestaments.

El dia 14 de Juliol del 1873 En Caimó va rebre un ofici en el qual el *cabecilla* Barrancot li exigia una quantitat amenaçant-lo, en el cas de no aportar-la dins el termini de sis dies. Caimó contestà que estava disposat a fer-la efectiva, «però amb bales de plom». Aquesta resposta va córrer de boca en boca i tots els veïns de Sant Feliu de Guíxols varen aprovar-la. I no passà res.

Hem dit al començament que En Caimó era un estoic. Un sol fet ho demostraria. Quan varen comunicar-li, a la presó de Girona, la sentència de mort, ell s'estava cosint el miserable catre on dormia. La fatal notícia no va pas immutar-lo. Sols va dir, mirant-se el catre: «Servirà per a un altre». Caimó no temia la mort ni en ple combat, ni davant el piquet que hagués d'afusellar-lo.

Joan Deu

LA figura d'En Joan Deu havia esdevingut, anys enrera gairebé llegendària. Es parlava del vell republicà com del darrer representant a les nostres comarques d'una generació d'homes valents, abnegats, romàntics de l'ideal, que conspiraven dia i nit, que lluitaven amb les armes a la mà, que desafiaven serenament tots els perills; herois d'unes gestes democràtiques i civils que no havien pas estat, fet i fet, tan infecundas com volien suposar els qui ho supediten tot a les utilitats immediates.

En Deu, d'Olot, era un enamorat de la República, un lluitador ardit, un revolucionari per temperament. Els carlins de les nostres comarques tingueren en ell un de llurs adversaris més decidits. Allà on era En Deu, no els deixava reposar, i més d'una vegada es va batre cos a cos amb ells. No és pas estrany que l'odiessin a mort i apel·lessin a tots els mitjans per a desfer-se d'ell.

* * *

La vida de don Joan Deu és pròdiga d'anècdotes que posen de relleu el tremp del seu caràcter indomable i serè.

Un regidor carlí anà a trobar-lo un dia i va dir-li que erainútil de resistir a les forces que voltaven la població, car ja no hi havia pólvora. En Deu, a fi de convence'l i què no és propalés per la vila un rumor que hauria pogut desanimar els seus defensors, invità el regidor perquè l'acompanyés a veure el polvorí. Els magatzems estaven atapeïts de barrils i sacs que En Deu obrí, perquè el seu company es convencés que estaven plens de pólvora, amb el consegüent esglai d'aquest, car En Deu entrà al polvorí, hi romangué i va sortir-ne amb el cigar encès a la boca. No cal dir que ni aquell ni cap altre dels partidaris de Carles VII que havien romàs a Olot ja no tornaren a provar de fer desistir l'ardit batlle dels seus plans de defensa.

CARLES RAHOLA

De la vida d'estudiant

QUESTA anècdota encara es calenta, volem dir que fa pocs dies acaba de passar.

Fou a la Universitat de Barcelona, que estan celebrant examens.

En Tries, un bon xicot, molt simpàtic, està davant del tribunal, compost per professors catalans que li diuen:

—Si vostè vol, pot examinar-se en català. A nosaltres ens és completament

A igual.

—Però això no pot ésser—respon en Tries tot sufocat.

—Per què?

—Vostès diran. Perquè sóc mallorquí!

La rialla fou general.

JAUME COMTEL

Una anècdota inèdita del Mestre Ruyra

Joaquim Ruyra ha tingut la gentilesa de contestar la nostra enquesta, amb l'original següent:

EN temps de la meua joventut vaig contraure certa amistat amb un capellà força simpàtic, caritatiu amb el pròxim i zelós de la glòria de Déu, però d'aquells que lliguen massa estretament la religió i la política i que sentint-se fantàsticament capçats d'una mitra, es creuen amb autoritat per excomunicar a tort i a dret tothom que no pensa com ells. Doncs bé, un dia va demostrar-me en blanc i en negre, amb les degudes premisses i les lògiques conseqüències, que, si no cuitava a fer-me carlí, no podia salvar la meua ànima.

Naturalment, me'n vaig riure per sota el nas i vaig seguir practicant la meua religió sense afegir cap manament als de la llei de Déu i de l'Església.

Però el bo del cas fou que, al cap d'uns dos anys, aquell mateix capellà em va provar sil·lògicament, amb una convicció no menys ferma, que els que militaven en el partit carlí eren uns eretges que no tenien salvació.

Voleu infules i exclusivismes més ridículs? I quines lluites més estèrils, i àdhuc perniciosos, provocaren! Quant serà que tots els cristians comprendran que són molts els camins de la política pels quals els homes poden concórrer al del Regne de Déu, que no és d'aquest món?

J. RUYRA

Esportives

Per la Rambla, diuen que

—En els propers campionats d'atletisme i concorreran centenars d'atletes.

—Ballesteros s'entrena cada matí a fi de fer un bon paper.

—Ballesteros, en l'última pesada, pesava 72'200 kgs. dels 97 que en pesava temps endarrera.

—L'equip A del Girona, amb jugadors de casa, ha arribat a guanyar dos punts.

—Una flor no fa istiu.

—És necessari un bon mig centre per a l'equip A.

bany, tot esperant l'hora de dinar.

L'Ayats fou un dels que es banyaren, i a més, tingué l'ocurrència d'anar fins a unes roques a cercar «musclos».

I ara ve la part tràgico-còmica.

Mentre feia la seva pesquera, anava cantant la cançó de moda, La Reina ha relliscat», i, en arribar a aquella estrofa que diu:

«La reineta ha relliscat

i una espina s'ha clavat...»

estira una cama més que l'altra i posa en pràctica el que cantava, relliscant i clavant-se, no una, sinò dues espines d'erició.

I una vegada més que el «poulain» de l'Oliva rep per la seva tossuderia. Quantes van?

En Cassà també en volgué fer una de les seves. El xicot és una mica presumit i volgué demostrar davant els seus companys, les seves qualitats nàutiques. Es llençà a l'aigua i digué que aniria a sota i que si estaria més temps que ningú.

Amb això, un marrec que hi havia per allí i que ja feia estona se'l mirava malament, pensant, segurament, que el seu tipet de bacallà sec no tenia per què presumir tant, i quan en Cassà tregué el cap de sota l'aigua, s'afanyà a tirar-li pedres per veure si així hi tornaria un ratet més a fer el «peix».

Això no va fer gaire gràcia a en Cassà, que sortí més que corrent de l'aigua, exclamant-se que en aquest món no es pot fer res davant criatures.

Que l'Oliva és el que té cura, és l'entrenador, massatgista, etc., etc., de l'equip «B», tothom ho sap.

El que desconeix molta gent, és que, quan va d'excursió, té particular interès en deixar un bon record allà on primer baixa. Oi, Amadeu?

Fent el comentari del partit, s'ha de confessar que la única cosa notable, fou el resultat favorable, de 4 a 1. Perquè de partit se'n va veure poc, de jugadors... val més no parlar-ne.

En descàrrec, anotarem que el camp era més propi per a picar pedra que per a jugar a futbol.

I per acabar, volem remarcar que en aquesta excursió predominà l'ambient amical entre l'equip. Ni el més lleu incident vingué a amargar la festa.

L.... EP !!

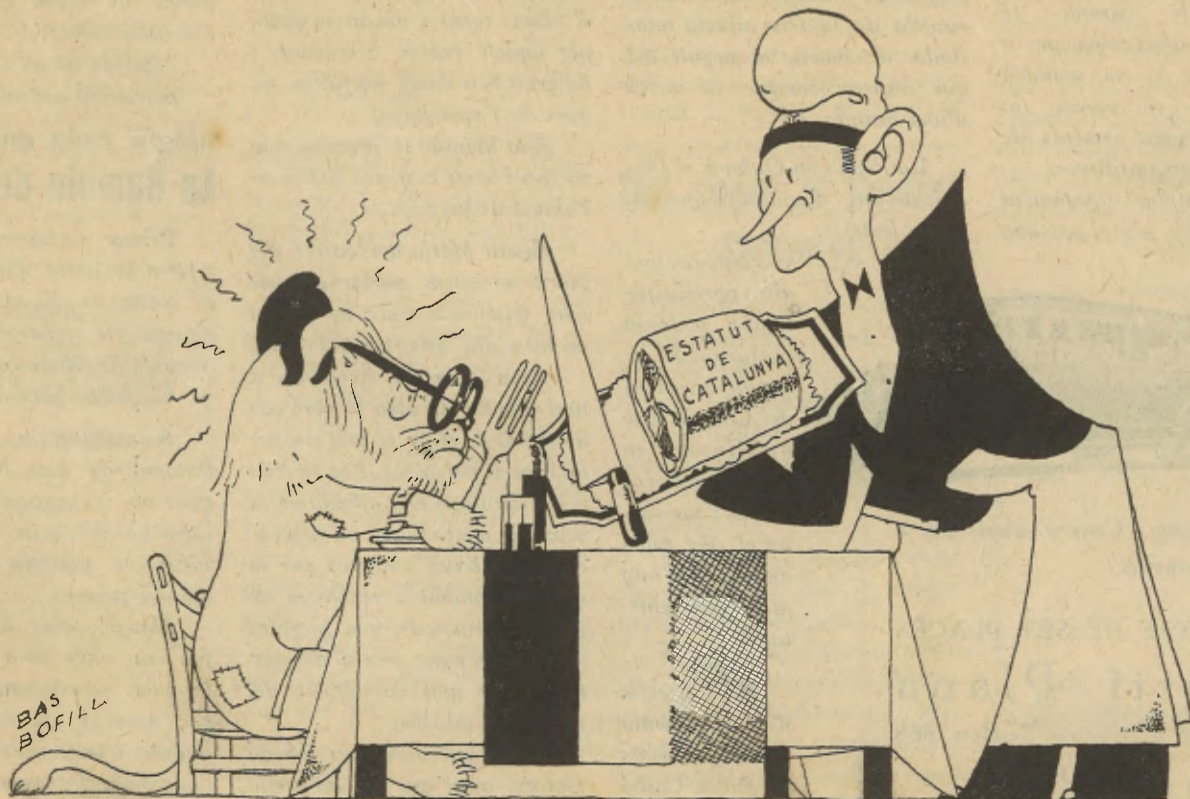
CALÇATS
DE
QUALITAT A MIDA
NARCÍS BES
REPARACIONS PERFECTES
Mercaders 1 - GIRONA

De l'anada de l'equip "B" a França

(Del nostre enviat especial)

En arribar a Port-Bou, després d'un viatge que, per les moltes voltes, ens féu pensar en quan, de menuts, ens acompanyaven al «carrousel», sortí la idea d'anar a prendre un

L'actualitat política

- Tingui, si és servit, vostè mateix.....

Ramblejant

Aquella gran simpatia teva, unida als setze anys i a la infinitat de condicions morals que atresores, ens fan dir de tu—Maria dels Àngels, princeseta rossa com un fil d'or—que tens quelcom d'aquella princesa de cabells daurats que, segons diu el conte, era la dissort dels que gosaven a travessar el llach, a fons del qual hi tenia el seu palau, i que en intentar contemplar-la quedaven encantats al conjur dels seus ulls d'estel.

Un consell d'amic per a Angeleta, la simpàtica rossa que viu davant l'estació de M. Z. A. i per a la seva amiga Lolita, d'una botiga del carrer Nou:

Qui sap si anéssiu una mica més serioses per la Rambla i no us burléssiu tant de l'examen de xicotets que us vénen al darrera, sense pensar—pobrets—que us inspiren més que un tip de riure que us feu a les seves costelles;

Ja sou massa grans, noies!!

Ens diuen que aviat, aviat, Quimeta i Agustí s'ajuntaran per sempre.

Així mateix Pilar de la farmàcia i el seu Ciset, allà per l'octubre si no hi ha res de nou...

El 27 d'aquest mes, Joan Turon i Matilde Playa, si no hi ha cap entrebanc...

També ens acaben d'informar que el nostre amic A. Jesús Garcia i Concepció, quan aquest número de LA RAMBLA veurà la llum de Girona,

ells dos hauran ja vist la llum d'altres cels, a molts quilòmetres d'ací...

Igualment sabem... però, si ho diguéssim tot, què diríem en el número pròxim???

La nostra enhorabona, doncs, a aquestes parelles.

(I després diran que no teníem raó en parlar de l'epidèmia de casoris per què travessem a Girona...)

SUBSCRIPCIONS a periòdics llibres i revistes

Marques de goma :: Plaques esmaltades :: Rètols de tota mena

MODEST PALAHÍ
CARMÉ, 24 Girona

Gairebé et considerem forastera, Consol Forts, de tan poc com et veiem per Girona. Segurament deurà ésser que tindràs promès per Lloret; si no ens vindries a veure més sovint.

Tremenda vídua, que la vostra cara té una certa semblança amb un conegut farinaire de la nostra ciutat; vàrem prometre dies pasats, que així que tinguéssim ocasió, us tirariem una floreta i aci la teniu:

Salut, democràcia i revolució social, Matrona!! LA RAMBLA de Girona té aquest mots afectuosos per a vós, mots que si no semblen floretes, tenen en canvi, tot l'encís dels temps presents de progrés i de vanguardisme.

En contemplar llargament la vostra efígie vasta, pastada

a ben segur a cops de puny, fa l'efecte que hom s'endinsa més encara dintre uns altres ulls, vida i encant de la nostra ànima.

(Heu's aci, Missenyora, un refinament que solsament un esperit selecte pot copsar, amb tota la seva intensitat.)

Visqueu, doncs, molts anys, Honorable Matrona, per bé de la República, i nosaltres que ho poguem veure.

Hem rebut un vers (?) dedicat a l'Antonieta Rigau, que comença així:

N'ets tu gentil Antonieta de lo més fuet que hi ha, quan fas la mitja rialleta, quan cantes amb ta boqueta...

Ja ho veuen; «quan cantes amb ta boqueta»... És que potser sap cantar amb alguna altra cosa que no sigui «ta boqueta»?

Agraïrem ens ho aclariu això, senyor Cavaller de la Trista Figura.

En «Manolo» aquell xicot que amb el traço sempre gris es passeja tant com pot, sent de la «Paquita» encís pel seu caminar rumbós, S'oblidà d'aquella nena petitona i aixerida.

No veus que li causes pena, que l'amor la té entristida?

Manolo, Ben a mí, ingrat, li demana cada dia el seu cor enamorat ple encara de gelosia.

No siguis castigador d'una nena que t'estima i pensa que és de debò que per tu molt més s'aprima,

EL MISSATGER DE L'AMOR

Pepeta, gentil Pepeta, que sota el nom de «Pepus» deixes transparentar les belleses que nien al teu cor, deixa un moment la llum elèctrica, que perjudica, i calma, amb la meravella de la teva silueta retallada al balcó, el neguit del que espera sempre la mercè d'una mirada.

La Pepa i en Quimet, si Déu vol, un any d'aquests començaran a festejar.

Heus-ací una altra parella que també podriem contar-los-hi aquella anèdoia del Casino, que publiquem en aquesta mateixa secció, i que succeí el dia tants de tants de l'any mil nou-cents-tants...

Més estralls de l'epidèmia d'enamoraments Anita Carbó i Joan Sunyer, la darrera pare-

LA CREU ROJA Farmàcia Doctor Roca

Gran existència en tota mena de
ESPECÍFICS

Plaça de l'Oli GIRONA Telèfon 135

lla que (no s'esverin encara) han començat a passejar Rambla amunt i Rambla avall, fa pocs dies.

Cal prendre's ja seriosament la cosa?; de moment només podem dir-los:

Misterio! (lo verem en el pròxim episodi).

Se'ns prega la inserció:

En Joan M. demana a la gentil Riteta P. no manqui ni una sola festa a l'Ateneo S. puix un atac de nervis sempre hi seria.

Complirà, nena bufoneta?

SI VOLEU VESTIR BÉ
VISITEU LA
SASTRERIA
FERNANDEZ

CARRER DELS CIUTADANS—GIRONA

A la parada dels Autos de Cassà, hi ha una minyoneta que porta atabalats tots els joves de Cassà.

Ara porta una parella de nòts penjats sobre el pit.

Què vol dir aquesta parelleta? N'hi ha que han entes que busca parella. Si és així i arriba a trobar-la, esteu segurs que més d'un jove cassanenc sentirà un xic de gelosia.

Fa un parell de mesos, que pel carrer de la Força hi feia molt «Ben» ha parat de bufar.

Celebrarem que a la tardor, el «Ben» torni a deixar-se veure per aquell carrer arrencant i llençant ben lluny les fulles seques de l'avorriment.

Apa Manolo i procura que no torni venir cap més judici al Palácio de Justicia.

Gentil Maria del carrer del Nord, no volem parlar ara dels teus quadres a l'oli; ho farem un altre dia més reposadament.

Avui anem a referirnos a una cosa banal, això sí, però que no deixa de tenir el seu suc per un esperit perspicax. Ens referim a quelcom que ens adonarem la setmana passada, en passejar-te amb les teves amigues per la nostra Rambla i recollires de terra un prospecte que plegares amb molta cura fent-lo desaparèixer per una butxaqueta del teu vestit, tot dien:

—El guardaré per Maria Dolors, avui que no ha tingut carta.

Nosaltres hem fet les degu-

des recerques, i ens hem assabentat el que deia el paperet de referència.

El que no comprenem com la teva germana, sense estar refredada, podia rebre amb aquella alegria un prospecte que no deia més que:

PASTILLAS JUANOLA
ACLARAN LA VOZ.

La Maria Cruz, se'ns ha tornat aficionada a la música antiga, doncs allà, en aquella saleta del corte, mentre fa corre l'agulla confeccionant els seus elegants vestits, canta... canta...

Es muy guapo y muy galán el capitán, el capitán...

Joana: En Pepe Luis està per tu. Tu també estàs un xic per ell.

I aquell de Salt, què?

Se'ns han enfadat... i pleguem...per ara, una «campanya» (inter nos), que era el regocijo d'uns quants palamosins que deambulen pacíficament per la nostra Rambla.

Les nostres paraules, sense malícia, han fet regirar neguitosament dintre la impecabilitat d'un traço cendrós, un impressor bien, propietari d'unes patilles muy (també en semos de discrets, quan volem), concurrent assidu i portantveu d'una Alianza, vulgus U. P.

Per això, perquè les pedretes no es converteixin en cops de roc, fem punt i a part, i tot esperant una nova «relliscada» del pollo, us diem com en les comèdies dolentes:

Aquí da fin un sainete, perdonad sus muchas faltas.

Llegiu cada quinze dies
La Rambla de Girona

Primer els vàrem veure festejar a la porta d'una escaleta, al costat de la «Creu Roja»; després els trobàrem enraonant davant can Monasterio.

Carmeta, això no està bé...

Aconsellem a aquell jove tintorer de Los Mil Colores que no s'encaparrí tant per saber qui dels seus amics el féu sortir en aquesta secció, del número passat.

Has de saber, Jordà, que no fou cap amic, sinó una amiga, la qual, sabent que estàs boig per aquella espartenyera tan bufona i no goses declarar-t'hi, t'aconsella tiris endavant, puix ja comencen a sortir les carabasses.

Garatge VILA

DE J. VILA

Servei d'Autòmibus per a fires i mercats • Camions de transports • Cotxes propis per a orquestres i casaments

SERVEI DE TAXIS AMB COTXES DE SET PLACES

Martí Plana

Devesa, 6 Telèfon 388

GIRONA

Per la Rambla es diu:
En Martí P. està «enllacat»,
en Joaquim El. està «enhibit», a
l'amic Font el cor li fa pessigo-
lles quan veu la Quimeta, i a
l'inconsolable Figa, la Joaneta
li té el cor robat.

Però la nena que té més
pretendents (si és que se'n pot
dir pretendents) és la gentil
Maria-Rosa E. que té a l'incon-
solable Vila, al noi de Bourg-
Madame (a) sortir pel «forro»,
al seu company de fatigues
Ortega etc. i qui sap si al poeta
Cuadron en una tensió de ner-
vis que fa «tronar i ploure»,
doncs no s'acaba de decidir.

Apa nena, si no t'agrada
cap d'aquests «baligues-bala-
gues», ves per un altre, doncs ja
saps que tens un Albert, no
sabem si Magno, Casto o «Ba-
lari», que t'espera amb els
braços oberts.

I ara que parlem de l'Elcar-
te (ja ens ha escapat el nom),
coneixeu aquell pianista, violi-
nista i futur saxofonista? Sem-
bla que no se la mira del tot
malament. Fa dies que el noi
està moix i només riu quan ella
li diu «Adéu».

Apa, Josep, decideix-te, o
sinò quan li voldràs dir ja no hi
seràs a temps. Mira, a vegades
encara que en tingui tants, un
home de la teua activitat musi-
cal (?) és el que guanya el cor
de les nenes maques com ella.

Gentil Lluïsa, del carrer
de la Barca: els que fem LA
RAMBLA DE GIRONA hem fet
«cónclave» i a l'efecte hem
pres l'acord per unanimitat
de traslladar-te aquest prec,
que esperem ens regradaràs
com es mereix.

El teu cabell ros—natural
no t'escau gens, per tant, et
demanem que vulguis tanyir-
te'ls foscots com abans, i torna-
rem a constatar que els ulls
clars enmarcats amb els cabells,
donen un clar—i—oscuro que
arrodonirà altra vegada els
teus encants.

Així creiem voldràs com-
plauré'ns.

A S'Agaró voleu anar?
no rumieu més.

Amb un taxi d'en Gaspar?
sabreu que és disfrutar!

Pina, Franca, Yolanda,
Gemma, Assumpta, i una altra
de més petita que estudia al
Liceu.

Il Signore Narciso, ricorda
tutte queste bambine, sue piu
grande felicitazione, entonan-
do il «Giovinetza...» in franca
et cordiale camaraderia.

Lolita i Pilar, esperen el
bon temps per anar a S'Agaró
com l'any passat.

Si Déu vol, ja ens hi
veurem.

Pobre Assumpció de la
plaça del Marqués de Camps,
que ens han dit que està ena-
morada d'un xicot que
estudia a Terrassa, Demia de
nom; pobre noia no la coneixen,
tan maca i tan rosseta com és?
doncs ara resulta que fa una
pila de dies que no sap res d'ell
i vinga patir. Nosaltres que,
tenim més anys que ella i per
tant més experiència, ens per-
metem dir-li que no s'ho
prengui tan a la «tremenda»
que tot plegat serà un núvol
que passarà ben prompte i
tornarà a lluir per ella el sol
explendent.

En cas contrari, cal que
recordis allò que diuen: mai es
tard si el cor és jove.

Quina desgràcia la nostra:
ara que els anavem a contar
una cosa que no deixa de tenir
la seva gràcia i que succeí a
quatre dametes de la nostra
Rambla, Maria-Vicenta-Lolita-
Anna, i té!! no trovem el
paperet on ho tenim apuntat.
Prometem, però subsanar l'oblid
degudament en el nostre núme-
ro pròxim, no faltava més!!

En el nostre darrer número,
a causa d'un oblit impensat,
aparegué una molesta al·lu-
sió al nostre amic Figa, la qual
nosaltres som els primers en
lamentar.

LA RAMBLA DE GIRONA mal-
(Va a la pàgina 2)

Mapa de la "província" de Girona

Interessa als Industrials, Comerciants,
Contractistes d'obres, Automobilistes, etc.

Aquest Mapa fou redactat per Eduard Fiol, per encàrrec de l'extingida Diputació, en celebrar-se l'Exposició Internacional de Barcelona, i estigué exposat—durant el temps de dita Exposició—al Palau de les Diputacions.

Actualment, el nostre company, ha redactat particularment un nou Mapa, en el que—prenen per base el primerament esmentat—hi ha introduït quantes esmenes i ampliacions han estat necessàries per tal de deixar-lo el més acabat i possiblement ajustat a la realitat.

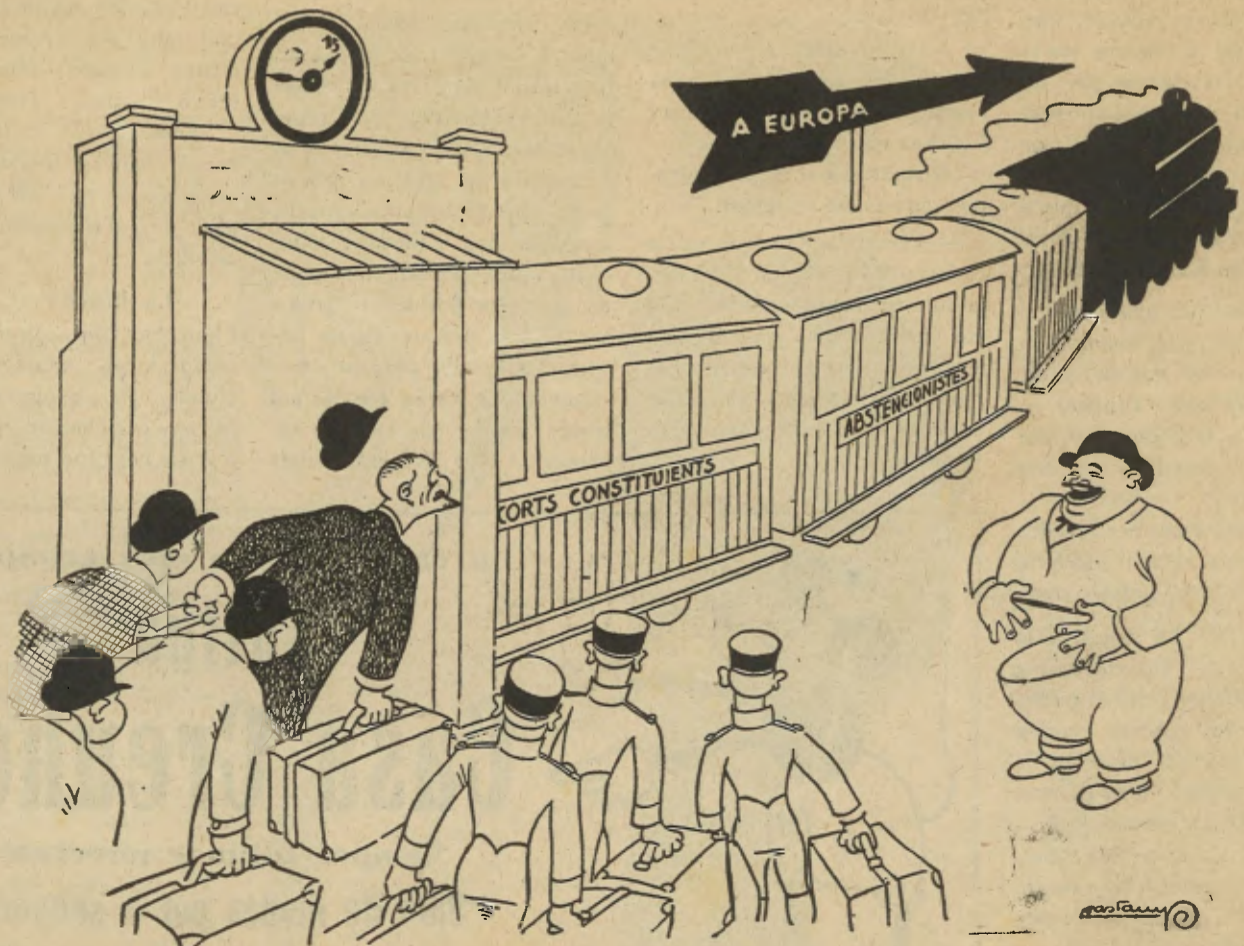
Figuren en el dit Mapa tots els Ajuntaments i Agregats de la «província»; els rius i ferrocarrils de via normal i via estreta: les carreteres de l'Estat construïdes, en construcció i les en projecte, així com també **tots els ponts, carreteres i camins veïnals de la Generalitat de Catalunya, construïts i els actualment en construcció, amb les corresponents distàncies quilomètriques,** dades aquestes preses amb cura extraordinària dels projectes de dites vies de comunicació obrants a les oficines d'Obres Públiques de la Comissaria delegada de la Generalitat de Catalunya a Girona, restant convenientment separats en colors els partits judicials.

És d'un tamany de 1'50 x 1'00 metres i està dibuixat a escala 1 : 100.000. Indubtablement aquest treball ha d'interessar a tots i d'una manera especial als qui, en un sentit o altre, tenen interessos creats a la «província» de Girona i, a més a més, si tenim en compte que els mapes i guies actuals estan en cert punt mancats—quan als camins veïnals—dels detalls que precisament caracteritzen el que ens ocupa.

El preu del Mapa reproduït en còpia «Ozalid» directament de l'original i en colors, és de 25 pessetes, l'exemplar, a

EDUARD FIOI i MARQUÈS - Santa Clara, 4, 1.er - GIRONA

Els "exiliats" s'enyoren

Cambó.- Caram! una altra vegada que se m'escapa el tren!

El ciutadà trencant-se de riure.- I el que li escaparan senyor Francisquet!

La Rambla

RECORDEU-HO SEMPRE !!

Si voleu medicines preparades exclusivament amb productes d'origen, els millors del món.

Farmàcia Ribas

CENTRE D'ESPECÍFICS

Plaça de les Castanyes

Telèfon 144

Banyoles

Al camp del Banyoles tot és grimègia. Els dies de treball, *Torneo a la antiga usanza*; els diumenges, fútbol, bolets, atletisme i, com atracció principal, en Carbó perseguint amb un paraigues un jugador de fora, per mossegar-li el melic.

Amb això, Carbó, acabarà amb un prestigi més negre que el teu cognom.

—La setmana passada, jugant a tennis, es perderen tres pèls dels nou que formen el *bigotito fino y sedoso* del flamant advocat «Miss Banyoles» masculí.

El que els trobi, que els porti a la casa pairal, que se li regalarà una cua de caliquenyó i una capsa de mistos.

—En M. Planes, cada dia està cantant allò de

Ya puedes comprender, madame...

Deurà ésser d'ençà que aquell nano francès concorre a la sala de ball de la «penya els 8 i pico.»

—Aquesta vegada dediquem quatre floretes a aquelles modistetes de can Nabo, que quan pleguen a les deu de la nit prenen els carrers per un «music-hall», cantant a tot gas, essent la capitana aquella matrona de pes fort.

Nenes, ja seria hora que a la tendra edat de vint anys, penséssiu en amb el xicot.

—Sabem que una nena del carrer Major està enamorada d'un fulano del mateix carrer, però resulta que el fulano en qüestió (per més senyes es diu Martirià) té relacions amb una nena de Mata.

Vés amb compte, Soletat, que no et faci el salt. Estarem al tanto pel que pugui passar.

—Hem de fer notar a la Junta del F. C. Banyoles, que molts aficionats i tot el públic del país de les gasoses veurien amb molt de gust el debut de l'equip complet format pel gran entrenador «Esclop».

Creieu, senyors directius, que fóra la «caraba», la grimègia de l'any; n'hi hauria per llogar-hi balancins.

—En Frederic ha donat la llauna a l'Angeleta, després de

Per la Rambla de les Comarques

Dels nostres redactors corresponsals

tant temps de fer el pebrot sota les voltes de la plaça.

Causes? Ella es va enterar que ell tenia *en cada puerto, un amor*.

—En aquest moment, el sereno està cantant *las tres de la madrugada*.

Fins una altra.

EL VÁMPIR DEL LLAC

CASA DE MENJARS I BEGUES

A Can Rigau

BERENARS :: CAFÉS
LICORS DE TOTA MENA
Cort-Reial, 4 GIRONA

Palamós

Els monàrquics palamosins han perdut la batalla sorda i ben planejada que començà amb la vaga del port.

Molt bé, Fàbregues! Bon cop de falç!

—Vidal, nena maca, nena rossa, deixa'l d'una vegada! No veus que és així, el noi?

Nosaltres, per tu, ens deixàriem convèncer totseguit.

—Fa alguns dies que veiem rodar per la vila, un xicot que ja ha tret la tranquil·litat del cor de més d'una palamosina.

Diuen que és mestre i enraona perfectament el català, encara que, asseguren, és «provençal».

—La Moda, tirànicament ha pronunciat, per ara, la seva darrera paraula i les nostres dametes elegants ja esgrimeixen una terrible arma contra nosaltres, que no tindrem més remei que capitular.

Oh, els vaporosos trajes de ball, que permeten admirar una blanca i sedosa esquena!

Bonhome, Quera, Barris, Gironella... Deliciosíssimes!

Però tingueu pietat, que ja ens roda el cap!

NEURASTÈNIC

La Bisbal

Atenció! Atenció!! Atenció!!! Senyors comença el drama en tres actes i quinze quadros: «La tragèdia d'uns àngels». Argument: Res, es tracta que el corresposnal de La Bisbal de *La Veu de Catalunya*, (*La Voz de su Amo*) *El Matí* (de color de rosa) *Baix Empordà* (qui t'enten que es pengi) i *El Bisbalenc*, han iniciat una campanya que fa por de veure. Sectarisme, sectarisme, sectarisme: fins a l'escudella en trobem. Es el mot d'ordre. Elements sectaris, indignes, mal educats, indecents; i aquí segueix un mané de paraules florides i hermoses. Total, perquè es va falsificar una fulla per un enterrament. Es varen fer les mil traves perquè els senyors sacerdots i fins redactors dels

periòdics abans esmentats quedessin contents, varen obsequiar el poble amb un monumental concert de campanes, i després d'aquests grans treballs... l'enterrament es realitza civilment. Però no acaba l'espectacle aquí. Manca la part ultra-dramàtica. I a l'hora de l'enterrament, tres sacerdots fiten amb mirades angelicals (?) el gran nombre de sectaris—ja acostumem a usar aquesta paraula—que feien acte de presència, es volien col·locar al davant de la família per a salvar—no els sacrificis—l'ànima del difunt. Però el poble, els obsequià amb una protesta general, i tingueren de retirar-se no sabem si amb mal de cap, dolor d'estómac o mal de pedra. (Taló ràpid i la tragèdia s'ha acabat.)

—Sensacional!!! El radicals—oh, *don Alejandro*—s'han unit amb els reformistes, i el centre d'aquests últims es titularà d'Aliança Republicana. Endavant!!! I després hi haurà males llengües que asseguraran que els adeptes a la política d'*el caudillo* no fan sacrificis...

—La Bisbal F. C. i l'U. S. Figueres contendiren en el camp local, adjudicant-se el triomf els propietaris del terreny per l'escor de 4 gols a 2. La cosa fou molt aburrida.

Sols es distingiren les piruetes d'en Molla, les intencions de tocar la pilota d'en Mercader i el concert amb què ens obsequià en Peiró. El demés, aigua calenta. L'ASTRÒNOM

Veïnat i Salt

—A la fàbrica de filats Gasol, hi ha un embolic amb els del Sindicat Únic i el Sindicat Local que ningú l'entén. Segons sembla, varen acomiadar els de l'Únic, perquè es negaren a fer un quart més de jornal, per tal de poder fer les festes de la setmana.

Sort que el Cadiraire té l'estudi del comunisme molt avençat, i potser—amb les normes que ell donarà—es farà un intent de plà, el resultat del qual costa de preveure.

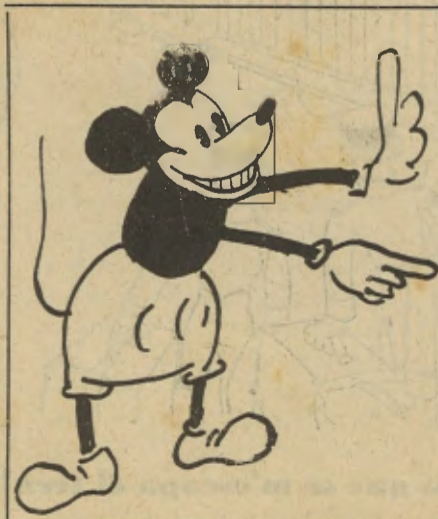
—Els fanals elèctrics que la companyia nova ha posat val a dir que són una millora pel poble, sobretot quan a la mostra que fan, ja que si hem de tenir en compte la llum, potser millor que hi haguessin posat espelmes.

El bó del cas és que els veïns es pensaven al veure la col·locació d'aquelles faroles, que d'aquí endavant Salt seria una cosa així com la il·luminació de l'Exposició de Barcelona.

—Senyor director de LA RAMBLA DE GIRONA: Perdoneu si he passat un parell de números sense enviar-vos el meu acostumat reportatge de Salt. M'ha passat una cosa terrible. Figureu-vos que, ací pel Manicomí varen fer correr que havia mossegat l'orella d'un mosso, quan en realitat fou el mosso que em mossegà a mi, però el doctor Castany ha volgut donar la raó al mosso i a mi m'han dit muts i a la gàvia. He passat tot aquest temps tancat, perquè ara m'acabo d'assabentar també que de resultes de trobar-se prop del meu llit una cadira que li faltava un barrot, feren correr igualment amb la intenció de perjudicar-me, que jo m'havia menjat el dit barrot. En tot això amic senyor Narcís, no hi ha res de cert—com comprendreu—si bé espero us fareu càrrec, amb la vostra clarividència que tot plegat no és res menys que enveja perquè soc corresposnal del vostre periòdic.

Fins a una altra, doncs, i *mens sana in corpore sano* que deia aquell!

ALINEAT

La casa que ven més econòmic

Antiga

Casa Creuhet

Sempre últimes novetats

Saló de modes per a senyora

Voltes Rambla, 44 GIRONA

Tallers Gràfics V. CABRUJA Ronda Ferran, Puig, 7, Girona